

Τῷ Ὁσιολογιωτάτῳ Ἀρχιμανδρίτῃ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κυρίῳ Μελετίῳ Μπουγᾶ, Ὑπευθύνῳ τῆς ἐν Ἀστορίᾳ Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν καὶ εἰρήνην παρὰ Θεοῦ.

Συμμετέχοντες ἐν πνεύματι εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, μεταφέρομεν πρὸς τὴν μοναστικὴν ἀδελφότητα καὶ πρὸς πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς τὴν εὐλογία τῆς Μητρὸς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας καὶ ἡμῶν προσωπικῶς.

Οἱ μονασταὶ εἶναι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς τῆς Ἐκκλησίας, φορεῖς καὶ ἐκφρασταὶ τοῦ εὐχαριστιακοῦ καὶ ἀσκητικοῦ ἥθους καὶ τῆς ἐσχατολογικῆς ὁρμῆς τῆς ζωῆς τῆς. Εἶναι χαρακτηριστικόν ὅτι τὸ Καθολικόν τῶν ἱερῶν μονῶν ἀποτελεῖ τὸ ζωτικόν κέντρον τῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ καὶ περὶ τὸ ὁποῖον ἐκτυλίσσεται ὁ βίος τῶν μοναστῶν. Ἀπὸ τὴν λατρευτικὴν ζωὴν τρέφονται καὶ ζωογονοῦνται ἡ πνευματικότης καὶ οἱ ἀσκητικοὶ ἀγῶνες τῶν μοναστῶν. Τὸ εὐχαριστιακόν τῆς ὑπόβαθρον σῶζει τὴν ἄσκησιν ἀπὸ τὴν μετατροπὴν τῆς εἰς αὐτοσκοπὸν καὶ ἀτομικὸν ἐπίτευγμα. Ὅρθῳς γράφεται ὅτι τὸ ἀσκητικόν ἥθος δὲν ἀποτελεῖ «ἀτομικόν» ἀλλὰ «ἐκκλησιαστικόν» γεγονός.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς πνευματικῆς βάσεως, ὁ μοναχισμὸς συνέβαλεν εἰς τὴν δημιουργίαν ὑψηλοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ θεογνωσίας καὶ ἀνθρωπογνωσίας, προσευχῆς, ταπεινοφροσύνης καὶ ὑπακοῆς, συγχωρητικότητος καὶ ἀδελφοσύνης, τῶν θαυμάτων τῆς δοξολογικῆς τέχνης, ἀγιογραφίας, ὕμνογραφίας, ναοδομίας καὶ ἄλλων. Ὅλα αὐτὰ συγκροτοῦν μίαν ρωμαλέαν θεολογικὴν γλῶσσαν, διὰ τῆς ὁποίας διακηρύσσεται ὅτι «παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου» (Α' Κορ. ζ', 31), ὅτι «ένός ἐστι χρεία» (Λουκ. ι', 42), ὅτι «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσιν ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. ιγ', 14). Πολυάριθμοι πιστοί, μεταξύ αὐτῶν πολλοὶ νέοι τῇ ἡλικίᾳ, ἀναζητοῦν καὶ εὐρίσκουν εἰς τὰς ἱεράς μονάς ἀπαντήσεις εἰς τὰς ὑπαρξιακάς τῶν ἀναζητήσεων καὶ κατεύθυνσιν διὰ τὴν ζωὴν τῶν.

Ὑπόδειγμα ἀγιωσύνης, ἀσκητικοῦ πνεύματος, φιλανθρώπου ἀγάπης καὶ ἀμετακινήτου προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς πρὸς τὴν αἰωνιότητα κατέλιπεν ἡ Ὁσία Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου, ἡ ἔφορος καὶ προστάτις τοῦ ἱεροῦ ὕμνων καθιδρύματος. Ἡ πανίερος μνήμη αὐτῆς ἀποτελεῖ διὰ τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ ἡμέραν χαρᾶς καὶ δοξολογίας τοῦ ὑπεραγίου ὀνόματος τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀεὶ χαριζομένου τῇ Ἀγίᾳ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ Ἁγίους καὶ Μάρτυρας, ζώσας καὶ ζωοποιούς εἰκόνας τῆς αἰωνίου Βασιλείας Του, πρότυπα ζωῆς, ἐπιστηριγμόν, παραμυθίαν καὶ πηγὴν ἐλπίδος διὰ τοὺς πιστοὺς. Ἡ Ὁσία Εἰρήνη, ἀφιερωθεῖσα ψυχῇ τε καὶ διανοίᾳ καὶ σώματι εἰς Χριστόν καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν θείων Αὐτοῦ προσταγμάτων, ἔλαβε παρὰ τοῦ Κυρίου τῆς δόξης τὸν ἄφθαρτον στέφανον τῆς δικαιοσύνης καὶ μαρτυρεῖ περὶ τῆς πανσωστικῆς χάριτος Αὐτοῦ ἐν σημείοις καὶ θαύμασι. Τὸ σεπτὸν ἐνδιαίτημά τῆς ἀποτελεῖ μόνιμον σημεῖον ἀνα-

φορᾶς, πηγήν πνευματικῆς εὐφροσύνης καί ἐσωτερικοῦ πλουτισμοῦ διά τούς προσκυνητάς.

Μετά τοιούτων αἰσθημάτων, εὐχόμενοι πρὸς τὴν ὑμετέραν Ὁσιολογιότητα καί τούς περί ὑμῶν εὐκαρπον συνέχισιν τῆς καλῆς ὑμῶν μαρτυρίας, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ σύμπασαν τὴν Ἀδελφότητα, τούς φιλοχρίστους πανηγυριστάς καί τούς φίλους τῆς θεοτηρήτου Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, πρεσβείαις καί μεσιτείᾳ τῆς Ἀγίας, τὴν χάριν καί τό ἔλεος τοῦ αἰεί ἐνδοξαζομένου ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ καί εὐφραινομένου ἐπὶ τοῖς ἀσκητικοῖς ἄθλοις τῶν εὐσεβῶν Αὐτοῦ μοναστῶν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις, νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας. Ἀμήν!

Βικδ' Ιουλίου ιη'

Ἐκ τῆς ἐκκλησίας
Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου
Διάκονος πρὸς Θεὸν εὐχόμενος